

L' OLOTÍ.

SETMANARI DEFENSOR DELS INTERESSOS DE LA COMARCA Y PORTAVIU DEL
CENTRE CATALANISTA.

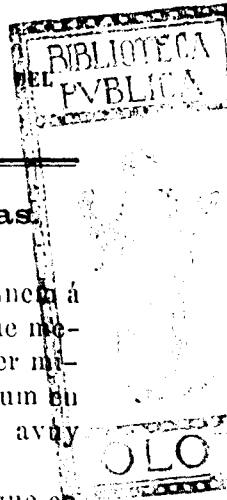
La HUELGA universal y nostres doctrines.

Al pèndrer la ploma per tractar aquest assumpto, no anem á empèndrerla contra 'l pobre treballador honrat y laboriós que mereix nostra major consideració y qual sort desitjaríam véurer millorada en lo possible. Nostre objecte es buscar un raig de llum en mitj de questió tan oscura y que tant vivament preocupa avuy nostra societat.

Lo mon está sabiament governat per lleys invariables que en vá tractar de cambiar lo convencionalisme dels homes. En éll hi ha hagut, hi há y haurá sempre, pobres y ríchs, es dir, amos y treballaders. Ja poden inventarse teorías de socialisme y de igualtat, que sempre subsistirá aquesta ley, com sempre ha subsistit. L, únich que 's pot fer es modificarse tan en sentit opressiu ó de tiranía, com en sentit humanitari ó de comú inteligencia entre las classes que constituheixen la societat.

Lo problema social que avuy fa tremolar nostres pensadors, en lo terreno de las conciencias está resolt fa sigles per las lleys del Decálech, pero com los cassos de conciencia no tenen una efectivitat real en aquesta vida, generalment pot mes en l' home la passió que la virtut. Deixem aquest ordre de consideracions que tal volta no coneixem prou per entrarhi, pera pèndre 'n altre mes conegut y prácticich pera nosaltres.

Tornant donchs, á la manera real y positiva en que avuy se planteja lo problema social esmentat, devem fer avinents las dos següents conclusions. O bé 's tracta de promóurer un cataclisme en que la classe que 's diu oprimida se sobreposi á la opressora, ó bé se tracta realment de millorar la condició del obrer; en lo primer cas cal dir que no faríam mes que cambiar de opressors, sens dupte més tiráns que 'ls que avuy tenim, ja que 'ls capitossos del moviment iniciat, sens mes ley que la violencia, se constituherían

en amos del mon devent per la violencia aguantarse en los llochs conquistats, desde ahont no sols assotarian als caiguts, si que també als seus propis auxiliars. La historia te cassos pràctichs pera demostrar aquesta veritat. Y en lo segón cas que implica la aplicació de nostres doctrines, devem dir que la questió está mal plantejada y de continuar per aquest camí, ha de produhir fatals resultats pera 'ls obrers y pera 'ls capitalistas.

Anem al cas: se comensa per voler uniformar lo que de sí es divers y aquest es lo primer error. Que l' obrer francès está y viu en condicions distintas del alemany, del espanyol y del inglés, ¿quí ho dupta? Desde l' moment que veyem á casa nostra que 'l de Catalunya es ja distint del d' Andalusia, aquest del gallego, lo gallego del aragonés y aixís successivament, es clar com la llum del dia que voler subjectar al obrer de tot lo món á lleys iguals ó parecidas de guany y feyna, es l' absurdo dels absurdos quals conseqüencias han de ser de necessitat desastrosas y han de portar un desconcert impossible de calcular.

La ley de las compensacions es un factor natural que 's imposa y fa que resulti l' equilibri com se veu per exemple en l' interés del diner, es dir, á major rédit, major risch y viceversa. Donchs bé, lo jornal del obrer deu estar en relació ab los medis de subsistencia de sa regió, de manera que lo jornal que aquí es sufficient en altre punt será petit aixís com pot ésser excessiu en altra part y per lo tant impossible.

Deixant de costat lo que 's fa per luxu y ostentació, quan s' emplea un capital en qualsevol cosa que sia, es per obtenirne un rédit més ó menos crescut segóns l' índole de la cosa que 's tracta de posar en práctica: donchs si lo cost de la mateixa es tant excessiu que lo rédit no resulti proporcionat als perills y contingencias del capital empleat, clar está que aqueixa no 's farà, y si 's fa una vegada no 's farà duas, per considerarse un negoci esgarrat. Si la ma d' obra donchs, te exigencias que no son possibles de satisfer sense destruir l' equilibri avans citat, es evident que 'l capital se retraurá per buscar altra manera d' emplearse ó enterrarse; y volent los obrers millorar sa posició, sens adonarsen, se trovarán la feina fora dels dits per mes endevant.

Posem un cas pràctich: avuy lo producte líquit de una casa ó finca urbana no passa d' un 4 y $\frac{1}{2}$, per 100 tan aquí com en altrás

poblacions y 'ls lloguers ja 's trovan cars, donchs si s' encareix d' un modo notable la construcció que 'l capital no pugui donar aquest módich y rahunat interès, ¿ qui es que farà cases, si los llogaters no volen pagar més de lo que avuy pagan ?

Com havem indicat ja, condemnem los abusos, sobre tot si aquestos son per oprimir lo pobre jornalier honrat y treballador, pero no podem comprendrer que del procediment adoptat ne pugui sortir res de bó.

La base d' uniformitat, ja havem demostrat que ha de ser fatal, com fatal ha sigut en tots los cassos que contra naturalesa s' ha volgut aplicar. Si 's demanan impossibles que destrueixin la llei del equilibri y de la compensació equival á suprimir l' inteligencia entre la ma d' obra y 'l capital, qu' es la mort d' un y altre element, además l' obrer que perteneix á una associació de caràcter tant general, com la que abarca tot lo mon, no sab á qui obeheix ni coneix los fins que al capdevall portan sos directors, per mes que de moment li presentin solucions que 'l afalaguin y li sembliu altament ventatjosos. L' únich cert que hi ha de moment, es que 's posa lo treballador incondicionalment al servey d' un poder desconegut quals verdaders fins ignora, y que las consecuencias favorables que aixó deu portarli encara son per véurer.

¿ Qui sab quina mena d' especulació fan ó 's proposan fer los que aquest teclat remenan ? No falta qui suposa que l' Alemania y l' Inglaterra principalment se proposan aniquilar ó quant menos posar trabas á 'l industria cada dia creixent dels demés Estats ja que invadeix los mercats dels que 's creyan duenyos y soberans

Inseguint donchs nostras doctrinas després de las digressions anteriors, creyem que l' interès verdader d' amos y treballadors sería l' agremiació per posar á uns y altres en son lloch los propis y respectius interessos, sempre en relació de las circumstancias que 'ls rodeijen las quals varían en cada regió y deixar aquesta obediencia ciega á un poder internacional que no coneixen ni saben ahont preté conduhirlos.

Lo dia de Sant Jordi se celebrá en la Catalanista la acostumada vetllada anyal en honor al Sant Patró de Catalunya. Lo senyor D. Francesch Ubach y Vinyeta obri la sessió donant lectura al següent discurs.

« Senyors: Res més consolador per l' esperit, quan l' adversitat á conturbarlo tira, que la verdadera resignació: ella li restitueix la perduda calma, que era sa mellor delectació y tornarà encara, Deu volentho, á serho; ella deté y abat los impulsos de la ira, si en un moment de obeccació intenta aixecar sa verinosa y repugnant testa; y fentli memoria de que no hi ha per la humanitat bé que no passe ni mal que cent anys dure; que la sola esperansa de que burlat no ha de veure 's, es aquella que en los fallos del Jutje infal·lable é inapel·lable descansa: res més consolador dichvos, que recordar en la desgracia los hermosos temps, los seréns dies, las plahentas horas de la passada felicitat, de la benhauransa á que tornar desitja y té dret d' aspirar, si perduda no la ha per propia culpa, y si tant sols per estranya violencia.

» Pocas diadas compta l' any, per los fills de Catalunya, tant á posta y escayents com la de avuy pera fer retrets d' aquesta veritat que, per tot hom qui mica de fe tinga en la suprema lley que regeix las evolucions de la historia, los fiestins del home y las etapas de la humanitat á través dels segles, rahó no hi ha que desvirtuarla puga ni argument que la desfassa. Tots los que aquí 'ns trobam, tots los qui del passat de Catalunya tenen plé coneixement, y encara y tots los qui assolirne han pogut tant sols una petita idea, saben y recordan que la diada de avuy es la assenyalsada á commemorar las altas virtuts de aquell soldat de la Capadocia, proto-tipo de cavallers, la qual anomenada fou de tan universal ressonancia que la Iglesia 'l posá en sos altars, los Reys en son escut, las nacions en sas banderas y los exercits feren del seu nom lo crit de guerra ab que avivaven llur ardiment en lo combat, fermament creguts que era ell y ningú més, la seua valiosa intercessió, per la que Deu havia de otorgárlosli lo disputat llorer de la victoria.

» Volgué també Catalunya posarse baix lo patrocini del simpáti·ch cavaller per la Iglesia santificat, y quan, en lo bon temps de la nostra historia, ara tant anyorat, lo jorn de avuy arribava, com de festa anyal celebrava 'l tot lo Principat, des del Monarca al artesá, des de la Séu al ermitori, des del palau á la cabana. Las virtuts del Sant eran proposadas per exemple á las multituds, des de la troua: son cavallaresch ardiment, del que tantas voltas havia dada manifesta prova, era obligat, y á l' hora, agradós tema de conversa á palacians y gent d' esperó y llansa; á l' hora que, á uns y altres, la carinyosa veu de la tradició els lo mostrava rodejat d' aquella resplandent clariana que confón lo humá ab lo diví en una mateixa aureola, quan lo humá en lo diví se inspira y lo diví en lo humá se manifesta; y ningú de quants en tant venturosas épocas visqueren, fermament convençuts de que la bona estimació que las cívicas virtuts del poble alcansaren, lo respecte á las institucions perque 's regien, la influencia de las entitats que

la representació entenen; en una paraula: la grandesa y la salut de la patria, de Deu eran alcansadas per mérits de la valiosa intercessió del cavaller Sant Jordi, ningú dexava de reconèixerlo per son patró y en conseqüència de celebrar la seua diada de la manera propia y deguda com la mes assenyalada del any.

»Comparats aquels temps ab los de ara, no es pas difícil de comprendre el per que la festa patronal dels Excursionistas arribe cad' any, per molts de nosaltres, revestida d' aquesta lley d' agradosa melanconia qui en cert modo la caracteriza. Las recordansas del bé perdut y lo indifentisme de tants y tants qui deurien fer per recobrarlo, y no 'l buscan ni tampoch l' anyoran; ¡quánta tristesa vessan en tot cor verdaderament catal! L' amor, l' entusiasme ab que los restauradors de la patria, ádhuc y ésser pochs encara, treballan per alsarla de la postració á que la fatalitat fa duas centurias s' esforça en retenirla, com minvan los rigors de aquesta mateixa tristesa ab la consoladora esperansa de que Deu no ha de abandonarlos, com no abandona may als sostenedors de las causas justas, y que, més ó menos tart, posará de nou á la nostra benivolguda Catalunya, si es que no hi ha entrat ja, en lo veritable sender de la prosperitat y de la benhauransa.

»Ab tant que esperam lo gran dia de las reivindicacions pàtrias, bé, moltíssim bé fá á mon veure, *L' Associació Catalanista d' Excursions Científicas*, en perpetuar la festa del patró de Catalunya, que per humil que sia la forma en que ella pot ferho, n' hi ha prou perque no vejám trencada la hermosa cadena de la tradició. Ab rosas va allargantla l' instint del nostre poble; d' un brotet d' éura del escut de la Catalanista hi afegim nosaltres cad' any una anella més y fins que d' or pagam tornar á ferla, éuras y flors li servirán de llas de continuïtat, com ha servit l' amor dels renaixentistas de caliu per guardar lo foeh sagrat en las aras de la pàtria.

Seguirá.

LA «LLIGA DE CATALUNYA»

Á SOS COMPATRICIS.

Lo darrer atentat está á punt de consumarse.

Protestas, representacions, prechs, tot ha sigut inútil, y nostre dret, aquest dret que nudrit ab la sava de centenars de generacions dona pau y benestar á plá y montanya, prompte caurá engrunat per convertirse en apéndice de la lley de Castella.

Inútil tot haurá sigut, y avuy ja alguns de nostres compatricis, abatuts y desesperansats, capitulan, oferintse á delmar ells mateixos las institucions que l' integran. Han caygut en lo llas, y cre-

yent que tot se perdrá si tot se vol, convenen en sacrificarne la major la part ab tal de salvarne algunas.

¡ Ilusos ! Si aixís fos per dur que siguiu obtenir per gracia lo que de justicia nos pertoca, tots deuriám contribuirhi á aquesta penosa obra. Mes no es aixís, y la « Lliga de Catalunya » faltaria á sa missió si un altre cop, tal volta l' últim, no donava 'l crit de alerta á fi de que, juntantse tots los elements vitals de nostra malaventurada terra, fassin un desesperat esfors pera salvar de nostre passat gloriós l' únich que 'ns resta, aqueixas lleys y costums que, encara que detingudas en son progressiu mohiment y sens que hagin sigut rejuvenidas al impuls de las necessitats modernas, nos imprimeixen fesomia propia.

Demá será tart. Aqueixas lleys y costums que 'l poble s' ha donat á sí mateix no sols deixarán de formar un tó armónich, sino que las pocas que en apariencia se salvin s' enmestiarán y acabarán per corsecarse al ésser empeltadas á un tronch per ahont no hi corri la sava vivificant de sa vigorosa naturalesa.

Demá será tart; y avans de que 'l dret nostre tingui fi en los projectats apéndices, lluny de rendirnos devem redoblar nostres travalls pera conservar pera nosaltres y poder transmetre á las generacions esdevenidoras, las institucions que hem rebut de las generacions passadas.

¡ Quí sab ! Fets no molt llunyans ensenyan lo que pot la veu d' un poble quan s' alsa en defensa d' una causa justa y noble.

Alsemla, donchs, avuy ab enteresa, y, afrontant lo perill, si no podém dominarlo, fem al menos que consti que no renunciem sino que se 'ns pren la legislació de la que ningú mes que nosaltres deuria poder disposarne.

Sí, ben alt y sense entrar en discussions que la mala fé ha fet inútils, devem dir que volem nostre dret, perque fora del nostre ha de ésser tort tot altre que se 'ns imposi; que 'l volem no mort sino vivent y ab armonía ab los temps que corren, que no en va senten las societats lo pes dels sigles que passen, y que volem ésser nosaltres y ningú més que nosaltres, perque sols nosaltres podem conceixer nostras necessitats, los que hi posin la mé pera ferhi las reformas y modificacions que ellas reclaman.

Aixó que ho tenen tots los pobles per la forsa d' una soberanía que ni 's pren ni 's dona, perque 'ls hi es innata, aixó es lo que

volen tots los fills d' aquesta terra, fins aquells que sentint la influència d' una enervant opressió, no gosan proclamarho, y aixó es lo que avuy reivindica la «Lliga de Catalunya.»

Barcelona, Abril de 1890,

Lo President de la «Lliga de Catalunya», *Angel Guimerá.*

ADHESIÓNS.

Per la «Associació Catalanista d' Excursions Científicas»: lo President, F. Ubach y Vinyeta.—Per la «Associació Catalanista de Reus»: lo President, Bernard Torroja.—Per lo «Centre Catalá de Sabadell»: lo President accidental, Pau Colomer.—Per la agrupació de catalanistas de Sant Esteba de Castellar, Vicents Arús.—Per lo «Centre Catalá de Sant Sadurni de Noya»: lo President, Antoni Escayola.—Per lo «Centre Catalá de Sant Pol de Mar»: lo President, Bonaventura Gombau.—Per lo «Centre Escolar Catalanista»: lo President accidental, Martí Roger.—Per lo «Centre Catalanista Provencalench»: lo President, Andréu Framis y Güell.—Per lo «Centre Catalá, Agrícola é Industrial de Vich y sa comarca»: lo President, Francisco de P. Masferrer.—Per lo «Centre Catalá de Manlleu»: lo President, Domingo Torrent y Garriga.—Per lo «Centre Catalanista de Olot»: lo President, Joaquim Vayreda.—Per lo «Centre Catalá de Capellades»: lo President, L. Ribot.—Per lo «Centre Catalá de Valls»: lo President, Joseph Gatell.—Per la «Associació de Propietaris rurals del Vallés»: lo President, Joseph Mas.—Per lo «Foment de la Agricultura de Badalona»: lo President, Joseph Ventura y Gunsachs.—Per la «Lliga Regional de Manresa»: lo Vice-president, Olaguer Miró.

Noticias generals.

Temps ha que las noticias que duyan los periódichs de la bona veu y triunfos d' en Miquel Valentí y Ventí, eran llegidas, comentadas y saborejadas en Las Planas, fins per aquellas personas que no sabían llegir, pero que sabían las noticias per referencia dels que las llegian. Aixó de que una celebritat que 'ls diaris ne parlan sia *del nostre poble*, es cosa que per tot arréu satisfá y dona cert orgull, y en aquest punt Las Planas es un poble com tots los altres. Dias enrera lo cantor aná al poble de sa naturalesa y la satisfacció, la curiositat y las ganas de sentirli la veu foren generals com es de suposar; se feu lo possible pera que cantés y va cantar á pesar dels pesars, es á dir, ab totas las malas condicions

imaginables, comensant per la de un local baix de sostre y además en que tot lo poble homes, donas y criaturas hi estavan com los cabells al cap, á terra y demunt de taulas y cadiras.

De tots modos, encara que á mitja veu y á falset va cantar dos ó tres pessas (que al auditori li varen saber á poch perque no s' hauria causat may de sentirlo) ab las quals posa de manifest bonas qualitats naturals y algunas d' adquiridas en los primers passos de sa carrera artística que fan entrevéurer disposicions que cultivadas ab constancia poden fer d' en Valentí, si no un Gayarre com alguns diuen, al menos un tenor notable.

Tot en lo mon s' encomana menos la salut y l' hermosura. L' Ajuntament de Ridaura seguit sens dubte l' exemple del nostre, ha pres com á distintiu una medallica en compte de la banda vermella que, si bè es de trista recordansa pera Catalunya, com á distintiu d' una corporació municipal ne val mil com la medalla perqué aquesta se confón mes fàcilment ab los distintius de totas las corporacions religiosas y civils que han cregut necessari l' us d' una insignia que distingeixi sos individuos dels d' altres corporacions. En nostre concepte l' Ajuntament de Ridaura al introduhir aquesta reforma l' ha vessada, com se diu vulgarment.

Com si no hi hagués establiments de beneficencia ahont se cuidan degudament, han corregut per los carrers de nostra vila durant la setmana passada una porció d' esgarrats forasters exposant á la vista del públich y per lo tant á la intemperie llagas y deforimitats que deurían ser tractadas d' altra manera ben distinta. ¿D' ahont son aquesta gent? La llengua que parlan demostra que no son africáns, sino d' un país que gasta molts duros en beneficencia; y donchs ¿per qué no 's posan en lloch hont pugan ser ben cuidats? ¿Es que sa deforimitat constituheix lo patrimoni de sa familia ó lo negoci d' un infame especulador? En un y altre cas, creyem que convindria aplicarhi lo correctiu merescut puig no faltan medis en un país hont hi ha casas de beneficencia y códicil penal.

Lo diumenge passat tingué lloch en lo *Centro de Catolicos* altre funció teatral, posantse en escena lo conegut drama dels senyors D. Joaquim Albanell y D. Antón Novellas, titulat *Miserias Humana-*

nas y la pessa chistosa-moral que té per nom *La fin del mundo* de D. Joseph M.ª León y Domínguez.

Totas dos foren representadas bastant satisfactoriament per la companyia d' aficionats, devant de una numerosa concurrencia.

En contestació á las moltas queixas qu' hem tingut de diferents punts de que reben tart nostre humil setmanari, debem dirlosli que tots los dissaptes de set á set y mitja de la tarde quedan entregats los números al correu.

Legislación.

Boletín Oficial del día 23 de Mayo.—No inserta disposiciones legales de interés público.—Se hace saber haber tomado posesión del cargo de Delegado de Hacienda el nuevamente nombrado don Francisco de la Guardia.

No contienen disposiciones de interés general los Boletines correspondientes á los días 26 y 28 del corriente.

No se contienen disposiciones que puedan interesar á estos lectores en las Gacetas correspondientes á los días 21, 22, 23 y 24 de Mayo próximo finido.

Gaceta del día 25.—Inserta la Ley fijando las fuerzas navales para el año económico de 1890-91.

Tampoco contienen disposiciones de interés público las Gacetas de los días 26, 27 y 28.

EXTRACTO

DE LA SESIÓN DEL ILMO. AYUNTAMIENTO 28 MAYO DE 1890.

Presidida por el Sr. Alcalde celebrese en dicho día la sesión pública ordinaria en la que, después de aprobada el acta de la anterior, se tomaron los siguientes acuerdos.

Asistir en Corporación á los actos cívicos y religiosos que según costumbre se celebran en esta villa durante la octava de la festividad del SS. Corpus Christi.

Que el recurso de alzada interpuesto por el mozo Manuel Massegur Pícola comprendido en el reemplazo de este año, en méritos del fallo dictado

por la Excm. Comisión provincial revocando el del Ilmo. Ayuntamiento que le declaró recluta en depósito, se informe en el sentido de ratificarse dicho Cuerpo municipal en su referida resolución.

Y finalmente que la comisión de Fomento pase á examinar la modificación que se interesa en la fachada de la casa paseo Ferial propia de D.ª Ana Galí.

REGISTRE CIVIL DE OLOT.

Noticia dels naixaments y defuncions ocuregudas desde 13 de Maig hasta avuy.

NAIXEMENTS.

Nens.—4

Nenas—7.

DEFUNCIONS.

Homes.—Joan Picola.—Joseph Pujol.

Donas.—Josepha Planas.—Lluisa Pujol.—Magdalena Vila.—María Mulera.

MERCADO DE OLOT.

Precio medio en el viernes 30 Mayo de de 1890.

Trigo	á 20'00 Ptas. hectólitro.	Maiz	á 12'50 Ptas. hectólitro.
Mezcladizo	á 15'00 » »	Cebada	á 11'00 » »
Centeno	á 14'00 » »	Avena.	á 10'00 » »

Concixements útils.

Animals caballar y mular.—Per preservar lo bestiar de las moscas y tábachs que 'n l' istiu tant los molestan, hi ha tres medis tots senzills y y del mateix efecte: un de ells es fer disódrer en dos vasos d' aygua y un de vinagre 60 grams de assafetida y untarlos las parts delicadas. Altre l' empleo d' una disolució d' ácit ferrich. Altre una decocció de *quassia amara*.

ALS PAGESOS

Passa dels gossos.—L' enfermetat se presenta de varias maneras; pero la mes usual es la que 's mostra per un estat catarral en las mucosas de las vias respiratorias: moltas vegadas baix aqueixos sintomas s' hi ama-

gan la epilepsia, las convulsions y á fins la parálisis. Per combàtrer la enfermetat se farán 6 píndolas de 5 centígrams cada una de sollicitat de ferro y ficanflas dins d' una bola de menjár se donarán al animal una cada dos horas. Si eix remey no produhís l' efecte desitjat alashoras se farà lo següent.

R.	Decocció de resina d' hipecá.	} tot mesclat.
	Acit silicilich.	
	Xarop diacode.	
	Ayguá bullenta.	

La dosis serà de una cullerada de pendrer café cada dos horas.

Secció religiosa.

Avuy Diumenge 1 Juny. LA SMA. TRINITAT. S. Simeón monjo y Sant Fortunat cf.

Dillúns 2. Los Sts. quatre mrs. de Girona, Sts. Pere y Marcelino martirs y St. Erasme bisbe y mr.

Dimars 3. S. Isaac monjo mr. y Sta. Clotilde reina.

Dimecres 4. S. Francisco Caracciolo fdr.

Dijous 5. ✠ SS. CORPUS CHRISTI, S. Bonifaci bisbe y mr. y Stas. Valeria y Mária mrs.—Professó general.

Divendres 6. S. Norbert arquebisbe, cf. y fdr. y Stas. Cándida y Pauina mrs.

Dissapte 7. S. Pau bisbe y mr.

QUARANTA HORAS.—Dimars, dia 3, conclouhen en la iglesia del Sant Hospital y passan á la Parroquial.—La exposició de S. D. M. comensa á las 6 y mitja.

OLOT: Imprenta de JOAN BONET:—1890.

Anuncio oficial.

BATALLÓN DE CAZADORES FIGUERAS NÚM. 6.

Debiendo adquirir alpargatas el Batallón Cazadores de Figueras se hace

saber para que los alpargateros que deseen surtir al Batallón, remitan á la oficina Mayoría los tipos con una seña ó palabra que corresponderá á otra igual que deberá haber en el exterior de un sobre cerrado, en cuyo interior constará el nombre del constructor. Los precios se harán constar en un papel unido á las alpargatas.

Estos tipos podrán presentarse hasta el día 10 de Junio.

Se advierte que la suela ha de ser precisamente de cáñamo; que los precios deben ser de una peseta sesenta céntimos á dos pesetas y la Junta se reserva el derecho de aceptar la que reúna mejores condiciones en precio y calidad ó desecharlas todas.

Olot 30 de Mayo de 1890.

El Comandante Mayor.

Tomaseti.

Vichy Catalán.

Aguas hipertermales acídulas y bicarbonatadas alcalinas, superiores á las de Vals y Vichy.

PREMIADAS EN CINCO EXPOSICIONES

Y DECLARADAS POR REAL ORDEN DE UTILIDAD PÚBLICA.

Mezcladas con leche, vino ó cerveza producen excelentes resultados en las dispepsias por acidez, atonía del estómago ó flatulencia; gastralgias; vicios de secreción; infartos crónicos del hígado, bajo ó próstata; inflamaciones crónicas de la matriz, etc., etc.

Único depósito en Olot, D. Juan Fajula, Farmacéutico, plaza del Conill, *antigua farmacia de Casellas.*

La Catalana

Compañía de seguros contra incendios y explosiones de gas á prima fija. Única en su clase

DOMICILIADA EN CATALUÑA

Establecida en Barcelona, Rambla Sta. Mónica, 7, pral.

CAPITAL SOCIAL

20000000 reales vellón.

Representante en Olot D. IGNACIO ESCOLAR.